

Eisini vóru øll fólkin svørt, og vit kendu, at øll eyguni vóru vend móti okkum.

– Vit kendu okkum ótrygg, tí alt var so ókent, og vit vóru eygleidd. Har var nógv fátækardømi, og tað gekk ein mánaður, áðrenn kenslan av ótryggleika fánaði.

Tann síðsta mánaðin var tann kenslan horvin, og tá kendu vit okkum heima, siga bæði Leif og Laila.

– Hóast fyrsta óttan, so vóru kenslurnar sum heild positivar. Nátturan er so ómetaliga flott, og øll fólkin vit komu í samband við vóru fitt, sigur Leif.

Ótti og ræðsla fylgdi við

Eftir at uppreistrarbólkurin »Al-Shabaab« hefur gjørt nógv um seg í Somalia og Kenja, hefur verið ávarað ímóti at vitja summi støð í landinum. Tí slapp familjan ongan tíð til hovuðsstaðin Nairobi ella vælumtókta oynna Mombasa, tí danska uttanríkisráðið mælti frá hesum.

– Eg vildi bara sleppa avstað, og vildi ikki hoyra nakað um, at tað ikki var okey at fara. Eg bleiv næstan óð, tá fólk spurdu, um eg tordi. Eg skuldi avstað, nú eg endiliga hevði tikið stig til tað, sigur Laila.

– Tó høvdu vit eina keðiliga uppliving, meðan vit vóru har. Eg legði ein mynd út á Facebook av familjuni jólaaftan, og skrivaði gleðilig jól til familju og vinir. Síðani síggi eg, at onkur persónur, sum hevði dekkad helvtina av andliti sínum við turriklæði, hevði skrivað »Shoot, no mercy, shoot to die!« Tá hugsaði eg, at nú mugu vit heim, sigur Laila, eitt sindur uppøst.

Laila greiðir frá, at hendan hendin skelkaði hana so mikið nógv, at Leif sendi ambassaduni eitt bræv, men ambassadan sissaði familjuna við, at hatta óivað ikki var ein verulig hótan.

– Hetta var bert ein roynd at skapa ótta, og tað var tilvildarligt, at tey valdu okkum, hóast tað var skelkandi, sigur Leif.

Eftir hesa hendingina blokeraði Laila myndina, og tók allar myndirnar frá Kenja niður av netinum aftur, tí

hon var bangin fyri, at barnaheimið av onkri orsök var í vanda av hesum tilburðinum.

– Á barnaheiminum høvdu tey eisini upplivað líknandi hótanir nakrar ferðir, men tað hevur tibetur ikki verið meir enn tómar hótanir, sigur Leif.

Tó er týðningarmikið at verja seg væl við trygdarútgærð, tá man sum felagsskapur hevur meir pening um hendi, enn vanligt er í har nærumhvørvinum. Heimið er eisini vart við triggjar metrar høgum garði, tveimum sjefarahundum og vaktarmanni. Eisini eru ávaringarlúðrar í hvørjum rúmi.

Skrelliplássíð

Felagsskapurin, sum familjan arbeiddi hjá í Kenja, hevur ymiskar skúlar til børnini, sum hoyra til heim-ið. Leif og Laila umrøða ein av hesum skúlunum, sum »skrelliplássíð«.

– Har er eitt stórt skrellipláss, har eini 3000 fólk búgva. Har eru ungar gentur, sum geva kropp sín til mannin, sum koyrir skrellibilin, fyri at fáa prei um, hvar tað besta skrellið liggur, og so tær kunnu standa á rætta stað, tá skrellið kemur, sigur Laila sjónliga ávirkað av minnunum.

– Tað eru børn hjá hesum, sum búgva á skrelliplássinum, sum felagsskapurin tekur sær av. Tey fáa mat hvønn dag og fáa eisini útbúgving, so møguliga kemur vend í óndu ringrásina, sigur hon.

Vit skilja ikki fátækaradóm

Tey bæði, Leif og Laila hava búð ymsa staðir í heiminum, og serliga Leif hevur ferðast nógv. Tó hevði hvørgan teirra verið í Afrika, áðrenn tey fóru avstað í desember.

– Vit hoyra sjáldan nakað positivt um Afrika. Vit hoyra mest um hungandi børn, ræðslu ella neyð og vesaladóm. Tað fylgir altíð eitt sindur av ótta við tí, sum vit hoyra um Afrika. Vit høvdu eisini henda óttan, men um vit fara avstað aftur, so verður hann ikki har, tí nú eru vit trygg í Kenja, sigur Leif.

– Hóast vit nú eru trygg, so sá vit ymiskt, sum vit ikki hava sæð

Tá vit í Føroyum tosa um fátækardømi, so er tað tí, at peningur ikki er til biografi-bilettir ella Adidas-skógvar til børnini»

fyrr og sum hevur fest seg. Tað var serliga hart at síggja smábørnini á gøtuni um kvøldið. Tey vóru lítil, og har var ongin, sum var góður við tey. Tey búðu í ringasta slumminum, og nógv av teimum vóru skeiv, tí tey sniffaðu lim. Tey tóku límfløskur úr lummanum og luktaðu til tær við jøvnum millumbilum, og síðani sótu tey og flentu býtt, greiðir Laila frá.

Leif sigur, at í Kenja búgva umleið 44 milliónir fólk, og fólkavøksturin er yvir trý prosent um árið. Arbeidsloysið er um 40 prosent, og har er eitt øgiligt fátækaradømi. Tí er møguleikin fyri at yvirлива sera lítil.

– Har eru so fáir møguleikar, og tí missa nógv drívmeina at kempa, sigur Leif. Vit liva ikki í einum slíkum samfelagi, har grundleggjandi tørvirnir ikki eru dekkad. Tá vit í Føroyum tosa um fátækaradømi, so er tað tí, at peningur ikki er til biografi-bilettir ella Adidas-skógvar til børnini. Tað er ein stór kontrast til tað, sum vit upplivdu í Kenja.

Bæði Leif og Laila halda at børnini ikki vóru eins ávirkað av vesaladóm-inum, sum tey bæði vaksnu.

Børnini hugnaðu sær hesar mánadirnir, og tey sóu tingini á ein annan hátt, enn vit gjørdur. Allíkvæl vóru tey tilvitað um at hava okkum vaksnu í eygsjón, og tey fóru ongantíð burtur frá, heldur Laila.

Kendist, sum vildu øll hava okkurt

– Í fyrstuni føldi eg ikki, at nakað var

MYNDIR: PRIVAT

væntað av mær, men tað gekk ikki long tíð, fyrr enn fólkin har á staðnum góvu til kennar, at tey vildu hava pengar. Hetta kann tykjast keðiligt, men ein má eisini hugsa um, at tey veruliga onki eiga sjálvi.

– Fatanin er, at ert tú hvítur, so eigur tú óavmarkaða nøgd av pengum. Onki er óført hjá teimum hvítu. Tey, sum vit komu í samband við, vóru eisini glað at koma at kenna ein hvítan persón, tí tað er so forkunnugt hjá teimum. Øll vóru tey blíð og góð við okkum og vildu geva okkum gávur og døgurða, hóast tey onki høvdu sjálvi, leggur Leif afturat.

Sponsorbarnið Veronika

Laila og Leif høvdu ikki sagt sponsorbarni sínum frá, at tey fóru at koma til Kenja.

– Eg sat við seymimaskinuna og seymaði gardinur, tá Veronika, sum var okkara sponsorbarn, kom inn í rúmið. Síðani spurdi eg hana, um hon æt Veronika. Hon segði ja. Eg sigi so við hana, at eg eri sponsorurin hjá henni. Tað var ræðuliga stórt fyri hana. Hon fór at tára, klemmaði meg, fór út og sendi fólk inn at hyggja at mær.

Laila og familjan brúktu nógv tíð saman við Veroniku og forkelaðu hana, meðan tey vóru har. Veronika fekk eina nýggja seymimaskinu frá teimum í jólagávu og slapp at royna ymiskt saman við familjuni. Omma hennara var eisini ómetaliga glað fyri tann stuðulin, tey høvdu givið Veroniku.

– Tað var stuttligt at síggja, hvat stuðulin, man hevur givið teimum, kann føra til, sigur hon.

Eg eri ikki líka sum tá eg fór

– Síðani vit eru komin heim aftur, havi eg lagt merki til ymiskt í gerandisdegnum her í Føroyum, sum setur tingini í eitt annað perspektiv. Sum eitt dømi kann nevast, at eg var til hondbóltsdyst í vikuskiftinum, og eitt barn datt á vøllinum. Í tí barnið dettur, rennur mamman inn á vøllin fyri at ugga tað. Hetta var ikki hent í Kenja, har vit vóru, tí mong teirra áttu onga mammu. Eg fái ein klump í hálsin, tá eg hugsi um tey, sigur hon rørd.

– Tú heldur tó inntrykkini tú hevur fingið eitt sundur burtur, tí líkamikið hvat tú gert, so er tað ein dropi í havinum. Har búgva so nógv fólk, og tú fært ikki gjørt ein ovurhondsstóran mun. Vit hugsa øll tankan um, hvussu ein kann gera mun í Afrika, og har spælir skúlin heilt víst ein stóran leiklut, leggur Leif afturat.

– Man setur tó størri prís uppá tað sum man hevur. Vit sleppa at velja útbúgving, starv og lívsleið - tey hava onki val! sigur Leif.

Sjálvt um Leif var meir afturhaldandi, tá familjan gjørdi av at fara avstað til Kenja í triggjar mánaðir, so var hann fyrstur at siga, at tey skulu avstað aftur seinni, flennir Laila. Og familjan fer heilt víst avstað aftur um eini tvey ár, siga tey bæði, sum við ein munn.

- *Leif er 38 ár og er produktionsleiðari á Bakkafrosti. Hann er eisini hondbóltsvenjari hjá U8, dámar væl at renna, ganga í fjøllunum og at íðka joga.*
- *Leila er 34 ár og er leiðari á klædnadeildini á Tekniska Skúla í Tórshavn. Henni dámar væl at sniðgeva kjólar, syngja, at verða kórleiðari og at prýðka um heimið.*
- *Eivind er 7 ár og gongur í fyrsta flokki. Honum dámar væl at ganga í fjørðuni, svimja og súkla.*
- *Natasja er 5 ár og gongur í barnagarði. Henni dámar væl at tekna, syngja og dansa.*
- *Í vikuskiftinum plagar familjan at hugna sær saman friggjakkvöld við einum góðum teknifilmi, gularótastavum, kips og dipp, og at svimja sunnumorgun.*
- *Næsta ferðin verður ein kanotúrur í Svøríki har tey sova í tjaldi.*